

מבין משאבים-2243, י"ד אייר תש"פ-8 מאי 2020

הימים שעוד נכוננו לנו/ עידית פאנק

הימים שעוד נכוננו לנו

שיהיו נכונים, שיהיו רכונים

שיהיו מעלינו כמו כפות תמרים

ואנחנו שני המינים,

נברך עליהם,

ובין כפות ידינו

ידריכו קשתם כוכבים רחוקים

להביט בנו מתוך הלילות,

ולא נבוש להיות מוארים בימים, בימים.

והאפלה תביא תבונה אל לילותינו

ועין תהיה בנו זבת דמעות רכות של דבש

בחלב,

ושבעה מינים, פי שבעה מונים

בבגרותו יבשיל ליבנו.

מה בעלון:

בימים אלו אלו אלו
 אנכי המסק לאחר ימי הקורונה/ מרדכי מונין
 החיובי/ דובי אלו
 סיפורי של בית אלו/ טובה אלו
 שני שירי קורנית וסינקופה/ סטריקו
 הבהרות בקשר לביטוחי הריאות/ אילן בן טל
 חניון הרועה/ טובה אלו
 מהנצעה ביטוח/ נגה כרסי

ברכות ומצ' טוב
 אחר בן חיים קיסין
 שהשתחררה מסיירות קב"ע
 בהצלחה באופרות ומסק

חדר כושר – משאבי שדה

חדר כושר יפתח 3 פעמים בשבוע:

20.00 עד 18.00	שני	בימים:
20.00 עד 18.00	רביעי	
14.00 עד 12.00	שישי	

הכניסה לחדר כושר לחברי הקיבוץ ותושבים המתגוררים בקיבוץ בלבד!
 השימוש בחדר כושר מגיל 16 ומתנה באישור רפואי.
 האימון יתבצע בבגדי ספורט ולהצטייד גם במגבת.

ביאורים

שלום לכולם,

בימים אלו אנו נמצאים בסוג של פרשת דרכים. תקופת מעבר מאורח חיים שהיינו מורגלים אליו לאורח חיים חדש שנכפה עלינו בשל הקורונה. שמירת מרחק, מסיכות פנים, היגיינה ו... אין לדעת מה יהיו הגזירות או ההקלות הבאות. קשה לשנות הרגלים אך אין ברירה. החיים שלנו בצל הקורונה בישוב סגור יחסית מקנה לנו חיים בתוך "גן עדן" משלנו, ומפרוץ המגיפה אנו עושים כל מאמץ כדי שחלילה לא תגיע הגבי' קורונה לביקור בישוב.

צוות צח"י לעניין הקורונה ובראשו איתי שביט פעל במלוא המסירות והאחריות. איתי חשב על כל פרט כדי לשמור על בריאותנו וביחד עם הצוות נשקל כל עניין בכובד ראש. תודות והערכה רבה לאיתי והצוות שאיתו.

בסיכום ביניים (שהרי לא חזרנו לשגרה לה היינו מורגלים), ניתן לומר שהרוב הגדול של הציבור נהג באחריות ונשמע להנחיות מתוך הבנה שהשמירה האישית היא גם למען הכלל.

ברצוני לדווח על מקרה שלא יעלה על הדעת שיקרה בחיים המשותפים שלנו פה – באחד מהימים בשעות הצהריים התגלה מקרה ונדליזם, חבלה במנעול של משרד ענף הבניין (וזו לא הפעם הראשונה). בישיבת המזכירות הובא העניין לדיון ופה אחד גינו חברי המזכירות את המקרה. מיותר לומר שיש דרכים נכונות יותר להביע כעס או מורת רוח ואני מבקש שיפנה אלי אותו זה שגרם לנזק על מנת שנשוחח בעניין.

אנו נמצאים במהלך של חזרה למסגרות החינוך, כמובן נשמעים להנחיות של משרדי החינוך והבריאות ועל פיהם ננהג. שוקלים בכובד ראש כיצד לשלב את החינוך הבלתי פורמלי ולתת מענה לכלל הילדים בגילאי 0-18, יש להבין שההתנהלות במסגרות שהיו לפני הקורונה בוודאות תהיה שונה. יהיה צורך להפעיל את כל המערכת אחרת, וזה ידרוש מאמץ מצד כל הגורמים, ילדים, הורים, קיבוץ.

לשם כך הוקם צוות צחק"ק (צוות חינוך קורונה קהילתי) אשר בודק כיצד להתאים את המצב ולתת את המענה הטוב ביותר בתנאים שנוצרו.

אנו ממשיכים בישיבות מזכירות כמעט כרגיל ושוקלים כיצד להתחיל לקיים ולחדש את האסיפות שנגדעו לאור המצב.

מקווה שבמהרה נוכל לקיים אסיפות, אולי נחזור לקיימן בחדר האוכל, או נחזור למועדון באם יתאפשר ואפשרות נוספת שכבר פועלת בכמה מקומות אסיפות ב-זום.

לגבי התקציב שעליו עמלנו רבות והיה אמור להגיע לאישור האסיפה בחודש מרץ ואולי טוב שלא אושר כי נצטרך להתאים אותו לאור המצב הקשה אליו הקיבוץ נקלע, אין ספק שיהיה צורך בקיצוץ. על מנת שנדע את גודל הפגיעה נצטרך לחכות עד סוף יוני ולבנות תקציב מותאם מצב.

בברכת בריאות טובה ושבת שלום לכולם,
אלי אלישע – מנהל קהילה

צנפי המשק לאחר ימי הקורונה

לחברים שלום לחברים שלום, להלן עדכון על הקורה בענפי המשק.
כפר הנופש משאבים ותיירות – בימים האחרונים החלנו בפעולות ניקיון ושיווק כדי לאפשר את חידוש הפעילות.
החל מהשבוע הבא כפר הנופש יפתח לאורחים, והכל בהתאם להוראות משרד הבריאות. אנו צופים שתיירות נכנסת מחו"ל שהיוותה מעל 50% מסך כניסות האורחים, לא תתרחש בחודשים הקרובים. ולכן עיקר המאמצים יופנו לשוק התיירות המקומית.
לכפר הנופש נגרמו הפסדים בחודשים האחרונים כתוצאה מסגירתו לאורחים. כאשר עדיין קיימות הוצאות קבועות וכמו כן, הפעלת המטבח במכונת מצומצמת.
מפעל שגיב – חודש אפריל היה גרוע מבחינת מכירות. וכמו כן המפעל היה מושבת מפעילות במשך 10 ימים במהלך חופשת פסח.
כרגע המפעל עובד בהיקף יצור כ- 70% ממה שהיה לפני משבר קורונה. אך יש צפייה שעם פתיחת השוק, וביטול ההגבלות, יגדל צבר ההזמנות ובהתאם תגדל הפעילות.
גם **חברת הבת פל-ים** חידשה את פעילותה לאחר חופשת הפסח.
שאר ענפי החקלאות – ממשיכים לעבוד במתכונת הרגילה.
חולבים פרות, מגדלים עופות למאכל, ביצים לרביה, אוספים תפוזים וגזר, אוספים את הקמה לחבילות, ומגדלים בוטנים ואבטיחים לפיצוח, גרעיני חוחובה לשמנים, ושיווקנו צנוניות וסלרי לרוסיה.
כמו שכתבתי בפעם האחרונה, עדיין לא ניתן לחזות את השנה. אך נראה שהשנה נחוה ירידה בהכנסות הקהילה; בעבודת חברים בשגיב וכפר הנופש, ירידה ברווחי התאגידים, בעיקר בתיירות ובתעשייה. וירידה בנכסי הקיבוץ.
ניתן לומר שהמצב כיום מבחינה כלכלית הוא יותר טוב משהיה בחודשי שיא הקורונה מרץ ואפריל.

מרדכי מונין
מרכז משק

החיובי

הימים ימי מגיפה. ימים שבין פורים לעצמאות. בכללי אסור להיות, מומלץ לא לשהות, צריך לשים כיסוי, לא לחייך, בטח לא בגלוי, להקפיד לנקות, להתמיד בלא להיות, לא להתחבר, ובעיקר אסור. וכמובן לא לנסוע או לטייל. גם המחשבה על זה לא מומלצת. מותר תכלס שני דברים, להיות בריא או להיות חולה.

כולם מוטרדים. מסתגלים. יש המקבלים את המצב כמו שהוא. מקיימים את ההוראות. יש את אלו, שמקפידים להפר אותן באדיקות. יש את אלו שמנצלים את המציאות החדשה, לטובת זום אין על החיים. סוג של חישוב מסלול מחדש. רק בלי מסלול, כי אסור ואי אפשר ולא רצוי. בעיקר לאדם המצוי.

הידיעות, הלא קלות, שמגיעות מרחוק, דומה שרק מתקרבות אלינו גאוגרפית. החל מארץ התה והאורז, שניים סינים עם כינור גדול, דרך מרכזי הפיצה ועוד מקומות, בבעלות הדקה התשעים, והיישר אלינו. ההוראות מחמירות לאט לאט. כמו קומקום חשמלי שהופעל, המים מתחממים באיטיות, לקראת רתיחה. וכאן הנחיותיהן, בכללי תישארו בישוב. אל תצאו. מותר בתחום הגדר ולא יותר. אני לא יודע אם הגדר, עכשיו משמשת, למניעת כניסה אלינו או יציאה שלנו לעולם.

סיפורנו מתמקד במר פלוני. הוא כמו עוד כמה וכמה, גר בישוב הקטן. כמו כולם, מאזין לחדשות. כמו כולם, מקבל את הגזרות. הבית נראה בטוח מתמיד. ארבע הקירות הופכים לכל העולם. סוג של כדור קטן, על הכדור הגדול. מהחלון הוא רואה את החצר. העץ. הדשא. המכוניות משועממות בחניה. את השמים היפים. ברקע הוא שומע את ההוראות. בדמיון הוא רואה את החיידקים מתקרבים. הוא כמעט מדמיין אותם. יושבים בבית קפה בסין. מסתכלים באתרי אינטרנט, על טיסות, בכל העולם. מחפשים דילים. איטליה ממש זולה בעונה הזו. אומר אחד. השאר מחייכים. אחר אומר, שממש בא לו להיות באמריקה. שלישי מציע לנסוע קרוב יותר, כי זה זול. כל אחד והתקציב שלו...

ידידנו, גיבור הסיפור, מדמיין את כל אלו. בינתיים הוא מעסיק את עצמו. ממלא את הזמן בניקיון. כל פינות הבית זוכות לביקור. ארונות נפתחים, פריטים ישנים, מחשבים את קיצם, לאחור. הכל מוצא החוצה וממוין בקפידה. מי למדף ומי החוצה מועף. אפילו הניירת מקבלת צמצום, ואיכות הסביבה מקבלת תרומה נכבדת מהאדון, דרך המיכל הגדול שהוא רואה מהחלון הימים עוברים והגזרות מתגברות. העצב נוחת. השינוי מאפיל לאט לאט, את המציאות.

האדון מחליט לעשות מעשה למען שיפור ההרגשה. משהו קטן, מקומי, זמני, רגעי. לנסוע לטייל מעט. הוא בודק היכן מותר. מתי אפשר. לאן יהיה מסוכן הכי פחות. אורז מסכה. לוקח כפפות וכמובן את המפתחות. שקית אשפה ביד השניה, כי יעילות חשובה, גם בימי מגיפה. ליד הפחים, שלושת החתולים מסתכלים עליו מתקרב. הם אדישים, מכירים את האדון. אוכל טעים לא יהיה בשקית. הם זזים מעט, מפנים לו מקום. הוא מסתכל עליהם והם מפנים מבט הצידה. אם יהיה פעם אוכל טעים, יקבל מהם חיוך. עד אז שיתאמץ

צליל הדלת של המכונית, מעלה חיוך על שפתיו. הוא מתיישב, מתניע, אך הרכב לא מגיב. הוא מנסה שוב, אך המצבר מותש מהימים האחרונים. לא רוצה או לא יכול או פשוט שכח, את תפקידו. ידידנו פותח את מכסה המנוע. בצעד מאוד חכם, הוא לא מתחיל לזרוק משם חלקים, שנראים לו מיותרים. בעיקר כי אינו מבין בזה. הוא מוציא כבלים, מחבר את השחור לקוטב השלילי, במצבר. מחזיק את האדום ונעצר. איפה החיבור השני? הוא לא מוצא אותו. האם הוא איבד את היכולת לראות את החיובי?... צחוק מריר עולה על שפתיו. הוא משפשף את עיניו מסתכל שוב. אוטו יש. שמש יש. נוף, דשא, מדרכה. מנוע. כבלים. שלילי מחובר, איפה החיובי...? דמעה בודדת יורדת מעין שמאל, משאירה קו דק, כמו סימן מינוס על הלחי. הוא מחליט לקרוא לשכן. זוג עיניים נוסף יעזור. השכן עסוק בדיוק, בזריקת ביגוד שכבר שנים רצה לשחרר. נראה שאפילו החולצות בשקית, אומרות לו, תודה. תודה על כל השנים ותודה על אוויר נעים. הוא בא בצעד בטוח. מתלוצץ עם ידידנו, על המצב המתוח. שניהם מחייכים חיוך מריר כי למרות הכל, הסגר לא מתיר... השכן לוקח את הכבלים מחבר בביטחון את הקוטב השלילי, וקופא על מקומו. החיובי נעלם. החיובי כבר לא פה. בטוח שהוא היה, עונה במעט רוגז, ידידנו, לשאלה של השכן. הם מוטרדים מן התעלומה. קוראים לעוד זוג עיניים. מישהו עם ידע והבנה. הוא מגיע. מתלוצץ, מחייך, מחבר את האחד והחיובי חסר. לא, הוא צועק, אתם צוחקים עלי. מה זה האחד בחודש...? מתיחה...?

הם עונים לשלילה והוא מוטרד. החיוך שהיה ירד. עוד כמה מתאספים. השמועה, כמו כל דבר בקיבוץ, עוברת מאחד לשני. חברים מגיעים. הילדים שבבית, כי אין לימודים, מצטרפים. האחד מביא כיבוד. אחרים פורסים שמיכה. מקפידים על מרחקים, אבל משתתפים בחגיגה. השמש נעימה, כולם מתחממים. אפילו ידידנו נהנה מהקרניים. גם מנוע האוטו, סופג את החום, מתמתח לקראתו. ויטמין די זה חשוב, זה מחזק. שולחן עם כיבוד ופרת מים מופיעים. מסכות, כפפות, ילדים, מבוגרים. אוטו, כבלים, קוטב שלילי. רק החיובי חסר. כל אחד מגיע, מסתכל, מנסה לאתר את הקוטב החסר. כל אחד מודה, החיובי לא קיים....

היום שהתחיל בשמש חמימה, מפנה את מקומו, להבנה, שאנו תקועים רק עם השלילי. החיובי לא בנמצא. כולם אט לאט חוזרים לבתיהם. השמיכה מקופלת. הכפפות, חד פעמיות. הפרה מרוקנת ממים. כולם מתחברים למציאות החדשה מי לחדשות מי לנקיון. מי לפינוי ארון. מעל כולם מרחפת הידיעה החדשה.

החיובי נעלם.
המשך יבוא?

תודה

דובי אשל

סיפורת fe בית אלה

"באוגוסט 1943 הוקמה בית אשל, 30,000 דונם ניקנו מהערבים. המטרה הייתה לעשות ניסויים חקלאיים.

הכשרת היוגב התיישבה במקום. ב-1947 הצטרפו אליהם קבוצות מעליית הנוער, הגענו ל-120 איש ואשה. היו חתונות נולדו ילדים.

השדות הצמיחו יבולים טובים. שטח של 600 דונם יועד לניסיונות. אפילו ניסו לגדל בהידרופניקה (גידול על מים) שאותם הביאו מבאר אברהם, בהמשך חפרו גם באר מים במקום. הקימו לול ורפת. אבא שלי, שהגיע לשם עם נוער המושבים שנחלץ לעזרה, היה אחראי על בע"ח.

בכ"ט בנובמבר 1947 הכריזו על חלוקת הארץ ואז החלו מתקפות הערבים. 11 יום חיינו במצור. משהלה אלברט יליד אוקראינה, שהיה איש מקסים שחי גם בנהלל ועין חרוד היה מפקד הבית, נערץ על כולם, חקלאי בנפשו, איש תרבות וחינוך, נהרג.

סבא שלי הגיע לבית אשל עם גרמופון ותקליטים עוד לפני הרעש. המכתב האחרון שמשלהל שלח לאשתו שהייתה בהריון הגיע אליה דרך סבא שלי. אני נסעתי לתל אביב כדי להתגייס לצבא ולחזור לבית אשל.

חמש שנים עמדה בית אשל במקום. האנגלים שישבו בבאר שבע הציעו לנו לפנות את הילדים והאמהות, מוסדות הישוב התנגדו לכל פינוי. אבל אנחנו החלטנו לפנות אותם בחסות האנגלים.

1948. 10 נכבשה באר שבע, ב"מבצע משה" על שם משה אלברט.

אבא שלי שלח מכתבים להוריו, ומסדרת המכתבים נודע לנו על כל מה שעובר על אנשי בית אשל. בית אשל נהרסה עד היסוד. הבקשות לעזרה התקבלו בסרוב. יגאל אלון אמר לנו "אין לנו תגבורת ולא נשק ואתם חייבים לא לנטוש את המקום".

1985 הוכרזה בית אשל כאתר לאומי. קבוצת היוגב קיבלה שטח אחר להתישבות בעמק יזרעאל".

סופר על ידי נורית פרוידנברג, בתו של יואל איש נהלל שבא לעזור בבית אשל (יואל ידיד של משפחתי)

טובה אבראל

קורנית

בבית קט בפרבר של דימונה,
שם גרה עלמה ששמה סימונה.
גם סמי שוקרי הגיש אז להיט,
רונה שלי הוי רונה.

בעיר תל אביב במתחם של שרונה,
מתכחשים לקורונה.
הם לא האמינו שהוא יתפשט
כמו הזמרת מדונה.
ללל.....

האדריכל גאודי מברצלונה,
לא פיסל בקורונה.
מי מחוסן מאז הילדות
חברי הישוב גדעונה (הם תימנים).

בעיר הקדומה ושמה נינווה,
התפשטה הקורונה,
על כן ברח משם הנביא,
הנביא ששמו יונה
ללל.....

בעיר נאפולי במגף של איטליה,
שיחק אחד מרדונה.
אפילו האב הגדול מרומא
לא יכול על קורונה.

בינתיים, בינתיים, תפילה לשמיים,
הצילו, הצילו מוירוס קורונה.
ולנו ולנו אימרו מה נשאר
להנות ממתק ו..... אביונה.

סינקופה

בסין עטלפים עפים ללא גבולות,
יפן ואולימפיאדה היכן כל המיטות?
מסיכה, כפפה, איטליה וגם רומא.
אמריקה, ניו יורק,
עיטוש – סגרו לנו את ארומה.

לליצמן הבריאות, הכובע הוא עגול,
יחגוג את ליל הסדר בבני ברק עם הסגר.
2 מטר וגם טישו, לשטוף את הידיים.
התקהלות, מגע, חילקו את ירושלים.

מחלות הרקע לכל קבוצת סיכון.
את סבא ואת סבתא, רואים תמיד בזום.
שבועיים בבדידות נשא, נסע מיד למאה
שערים.

נכנס לבית הכנסת עם מאה חרדים.

וירוס שמו קורונה התפשטות מוואהן,
צחק על העולם, חבל על כל הזמן.
לטבע יש חוקים, חוקים לא אנושיים.
הטבע ינצח בכל העימותים.

אז איך נחגוג ת'סדר? הכל יהיה בסדר.
אם אין את מי להביא, את אליהו הנביא.
הכל היה שמח, אפילו חגיגי,
שתינו יין והכל קינוח ג'ל אלכוהול,
זה הכל.

הבהרות בקשר לביטוחי הריאות

השבוע קיבלו החברים הודעות, בתאי הדואר, מחברת איילון, שהעלו שאלות אצל מספר חברים.

ראשית לתזכורת אציין שבנוסף ל"מושלם זהב" בכללית הקבוץ עושה לחבריו ביטוח בריאות פרטי בשתי חברות: הראל ואיילון. הביטוחים אינם חופפים אלא משלימים אחד את השני.

לפי הוראת המפקח על חברות הביטוח הן חייבות לשלוח למבוטחים דוחות ולכן נשלחו דוחות אלו. זהו דוח אינפורמטיבי בלבד שכל אחד יכול לשמור או לא.

כמה דגשים לשאלות שעלו מתוך הדוח:

- בזמן השרות הצבאי הבנים מבוטחים בביטוחים הפרטיים (לא בכללית). הצבא כמובן אחראי לבריאותו של החייל אבל במידת הצורך, בתקוה שלא יהיה, יש כיסוי.
 - כיסוי להשתלות מכוסה אצלנו בהראל ולא באיילון
 - עליית מחיר הביטוחים (הפרמיה) אותה שילמנו. למי ששם לב יש קפיצה במחיר מיולי 2019 עליה זו נובעת מחידוש הפוליסה, בתנאים אחרים, מהפוליסה הקודמת, המחיר אחיד כולם ואין לו קשר לגיל המבוטח.
 - התביעות מוגשות דרך המרפאה וההחזרים הכספיים מועברים ישירות לחשבון הקבוץ בבנק מי שמעוניין לראות את הפוליסות במלואן יכול לקבל חוברת במרפאה או להעביר לי כתובת מייל כמו כן לכל שאלה נוספת או הבהרה אשמח לענות.
- אילן בן טל

ס״מנו לאסוף מלון עבור הפרוייקט של התנועה הקיבוצית.

בעזרתכם אספנו לא מעט מלון יפה.

יהודה אלקרט וצוות האד"ע דאגו לנו לתרומה יפה של ירקות.

אני רוצה לאמר הרבה תודה לכל המשתתפים, המתעניינים, אלו

שתראו במלון ואלו שבכסף.

הרבה תודה לצוות הכואבו על הצלחה הרבה.

תודה ושבת שלום עדי

חניון הרועה

מול קיבוץ שדה בוקר, יש חורשה ומצבה לזכרה של ברברה פרופר, "חניון הרועה". מי הייתה אותה נערה שלכבודה כתבו שירים נתן אלתרמן, אנדה אמיר פינקרפלד. וכתבה גדולה בעתון שכתבה פרופ' נורית גוברין? הסיפור מתחיל כך:

ד"ר עמנואל פרופר יליד שוויץ, רופא קרדיולוג, גר בירושלים. בעיר העתיקה הקים את בית החולים משגב לדך. עד שעבר לצד המערבי של ירושלים. נישא ליוהנה. אך הזוג לא מצליח להביא ילדים.

בשנת 1934 קוראים הזוג ידיעה בעיתון שווצרי, שישנה ילדה לאימוץ לאבא יהודי ואמא גרמניה, שאין שאפשרותם לגדל אותה. וכך הגיעה ברברה ילידת 1930 לביתם של הזוג פרופר.

ברברה גדלה בבית מפנק. מקבלת חינוך אירופאי ולומדת בביה"ס התיכון האנגלי הסמוך לגימנסיה רחביה. שולטת באנגלית, צרפתית וגרמנית. כשהייתה בת 18 שלחו אותה הוריה לשוויץ ללמוד יחסים בין לאומיים.

כשהיא חוזרת לארץ ושומעת את תוצאות מלחמת השחרור, שרבים מחבריה נהרגו. ברברה מתגייסת לצבא. כאדם ששולט בשפות, היא מגיעה לחיל המודיעין בפקוד דרום. פוגשת את קציני מודיעין. אלישע רואי, צבר וצנחן, אלוף הר אבן ואת חגי אבריאל. מתגבשת קבוצה להתיישבות בוואדי בכרה (גמל צעיר) לשם גידול צאן.

ב-15.5.1952 מוקמת שדה בוקר כחוות רועים המונה 13 איש. מהמכתבים ששלחה לאהוב ליבה, אלישע רואי, כותבת ברברה:

אני מאושרת במקום רחוק זה. אני אחראית על בע"ח, תרנגולות, עיזים וכבשים. למקום הזה יש קסם שאין לי מילים לתאר. אני אוהבת לצאת למרעה כי זה מאפשר לי להתבודד עם ספר.

ואכן, ברברה נורתה בזמן שהיתה במרעה והספר בידה. הסיבות לרצח: חשבון שהיה לבדואים עם יהודים שגזלו מהם את העדר. יש לדעת שבמרחבי הנגב לפני מלחמת השחרור, היו 70,000 בדואים שברחו לסיני, ירדן ועזה ואף נדחקו לארץ.

שני הבדואים שביצעו את הרצח אותרו לאחר זמן. אחד נשפט למאסר ממושך, השני מת עוד לפני המשפט.

הבדואים טוענים, שאם היו יודעים שזאת אשה לא היו הורגים אותה. ברברה היתה לבושה בחאקי. לזכרה הוקם חניון הרועה ובו מצבה. ברברה קבורה בהר הרצל כאיש צבא.

מזל טוב איחולים ושפע של בריאות ואושר

לשילה עובדיה

להולדת הנכדה,

בת לעידן וזנה

לפזי ויפתח פרייליך

להולדת הנינה יהב-לאה

נכדה לעינב ואבי,

בת לנוי ואחיה

לנעמי ונח סגל

להולדת הגין,

נכד לגיל (ע"ה) ושולה

בן ליוסף ותהילה

לעתליה ובני סודרי

להולדת הנכד,

בן לסיוון ויגאל

ליולנד זיו

לרגל נישואי הנכד

עמרי עם בח"ל עדי

בנם של ניצה ובוני

בית משאבי שדה

בית משאבי שדה

קורונה כבר נמאסה עלינו, ונראה שעוד רגע נוכל להגיד לה שלום ולא להתראות, ממשלה עדין אין, אבל כנראה תהיה בקרוב, ולא בטוח מה יותר טוב ממשלה כזאת או בחירות נוספות. למרות זאת כרגע בעיקר כולם כבר מתרגשים מתחילת החזרה לעבודה ועוד רגע גם הילדים יחזרו למערכות החינוך ומתחילים שוב להפגש עם משפחה וחברים.

הגשם הגיע שוב לביקור מלווה בברד, כבר הגענו ל-170 מ"מ, והאוויר התנקה.

"תקופה ממש מיוחדת עוברת על כולנו. לפני החג חולק שי קטן לחג בקבוק יין ושוקולד ובחג חגגנו במשפחות הגרעיניות בלבד, היה שונה אבל עם יתרון אחד ברור- החיסול היה מהיר

במימונה חגגנו עם מתוקים שהוכנו על ידי מתנדבים וחולקו ישירות לבתים. וזאת כחלק הפעילויות שצוות מצב רוח יזם.

ביום השואה כל אחד בביתו ראה את הסרטון "סליחה על השאלה" בהשתתפות דור שני ושלישי ליוצאי השואה שהכין גילי בן טל היה מרגש וממש לא שיגרתי.

בערב יום הזיכרון לא התכנסנו כהרגלנו ליד האנדרטה, אך שוב בזכות סרטון שראינו, זכינו בכל זאת להשתתף בטכס ולכבד את זיכרם של חיילינו שנפלו.

ביום העצמאות לא היה טקס וגם לא זיקוקים ולמחרת כל אחד חגג במשפחה הגרעינית, רבים עשו על האש, היה יום נפלא ושוב צוות מצב רוח הגיע עם קלאב קארים חולקו בירה וטילונים ורדיו נגב הצטרף לחגיגה עם ברכות אישיות שנשלחו לאנשים במשק ומוזיקה. תודה רבה לכל העושים וטורחים למען הקהילה במהלך תקופה זו.

שבת שלום משאבי שדה

